

25/7/07

קשה להאמין שכבר עברה שנה .

בדיוק חזרתי מהמילואים כשהתחילו כל הדיבורים על שנה לחטיפת גלעד שליט, ושנה לחטיפת אודי ואלדד - תחילת המלחמה. אני פשוט לא מאמין שזה הגיע כל כך מהר, כנראה בגלל שלא הפסקתי לחשוב על דניאל ועל המלחמה מאז. אני מוצא את עצמי יושב עם החברים מהצבא לפעמים, גם בישיבות הכי שמחות מדברים ונזכרים בתקופה הנוראית ההיא, ובמיוחד בלילה הזה שהשפיע כל כך על כולנו, כל אחד והסיטואציה הנוראית שהוא היה בה. גם אנשים שהיו מחוץ ללבנון באותה תקופה מסתובבים עם ההרגשה הקשה ומרגישים שהיו מאוד קרובים. אני זוכר את כל מה שקרה באותו ערב נוראי כאילו זה היה אתמול, פשוט אי אפשר לשכוח את זה, ובמבט של שנה לאחור הכל מרגיש כמו סרט רע מאוד שלא עוזב ואין ממנו מנוחה אפילו לרגע. החברה שחזרו מתאילנד לא מזמן, הדליקו שם נר ביום הזיכרון לזכר דניאל, עמרי, איגור ויהודה (שנהרג בערך חודש לפני עוד כשהיינו בעזה), חשוב לי שתדעו כמה שדניאל הולך איתנו לכל מקום ובכל זמן, וגם ברגעים הכי שמחים תהיה אבן ענקית על הלב ונרגיש תמיד שיש חולייה חסרה, כי כמו שאנחנו השתחררנו מהצבא ומסתכלים קדימה ומחכים לטיול וללימודים, את אותה הרגשה בדיוק גם דניאל היה צריך להרגיש, וכשהוא נהרג, כשהלך בחוד עם הפק"ל הכי כבד והכי מסורבל באומץ לב ובגבורה, הוא הקריב עצמו למען כל אחד מאיתנו שחי את החיים שלו באושר היום .

אולי קשה לכם עם האמרה הזאת שהוא נהרג כגיבור כי אולי היא נשמעת לכם בתור סוג של ניסיון נוסף לנחמה, כי הרי כל אימא מעדיפה שהבן שלה יחזור הביתה בשלום ומי בכלל צריך שיהיה גיבור, העיקר שיגיע בזמן לארוחה של שישי בצהריים. אבל בתור אחד שהיה מפקד שלו, ולא בדיסטנס אלא יצא לנו להעביר די הרבה שיחות, אני באמת מלא הערצה אליו. כזה שקט וצנוע..

אני בטוח שכמו כל החברים שנכנסו ללבנון, גם לדניאל היו הרבה הרבה פרפרים בבטן וחששות לפני הכניסה למרכבה. ראיתי ושמעתי אנשים שפחדו להיכנס כששמעו מה הולך שם בתוך לבנון, ודניאל, שידע שהוא הולך עם הפק"ל הכי כבד במיקום הכי אסטרטגי בכוח ולמקום הכי מסוכן ומפחיד שהיה בו, ידע את האחריות המוטלת עליו והתנהג בדיוק כמו שאני זוכר אותו - בידיעה מלאה של האחריות העצומה המוטלת עליו, ובלי לחשוב פעמיים, אלא מחשבה על ביצוע המשימה שלפניו על הצד הטוב ביותר. אולי לא חשב בראייה כללית ופטריוטית באותו רגע על הגנת המולדת, ואולי כן, אבל אני בטוח שהוא חשב על המקום והרגע - שעכשיו הוא נמצא בראש הפלוגה שמאחוריו והוא יעשה הכל כדי להגן על החברים שלו. וכך עשה, עד רגעיו האחרונים. שום דבר ממה שציינתי לגביו לא מפתיע אותי. כבר כשאימנתי אותו ראיתי את הרעל שיש לו בעיניים, מבין כל הזיעה שנטפה ממנו, ואת המוטיבציה שלו ללמוד ולהכיר בע"פ כל חלק וחלק בנגב כך שיתפעל אותו בעיניים עצומות ברגע האמת.

בסופו של דבר, אני יודע שלא חידשתי לכם כלום, כי גם במבט עכשיו - שמרגיש אותו דבר בדיוק כמו לפני שנה, אתם יכולים להיות גאים בדניאל, כל דבר שעשה היה רק לטובה ולטובת חבריו. זה הצד שאני מכיר אצלו, אך אני בטוח שעשה הכל גם לטובת המשפחה. אני מתגעגע אליו מאוד ולא מפסיק לחשוב עליו, ומשתתף בכאבכם כל הזמן. מקווה שתדעו מעכשיו רק שמחה עד כמה שאפשר.

גיא צולה